

د افغانانو د سولې هڅې ولې تل ناکامیږي؟

افغان حکومت تیره اوونۍ په کابل کې د لومړي ځل لپاره د لويې جرگې په تالار کې د سولې اوونۍ ولمانځله. د افغانستان مرکزي حکومتونه له تیرو شاوخوا څلورو لسيزو راهیسې له بیلابیلو لارو په هیواد کې د سولې او امنیت د ټینګښت هڅې کوي خو پوښتنه دا ده، چې ولې د سولې او امنیت د ټینګښت لپاره د افغانانو هڅې تل ناکامیږي او هیڅ پایلې ته نه رسیري؟

په افغانستان کې اوږدې خونړۍ جگړې افغانان نور پزې ته رسولي دي. که په تیرو دوو لسيزو کې لومړی د مجاهدينو، بیا د طالبانو او ورپسې د نړیوالې ټولني په ملاتړ د نوي ادارې له رامنځته کېدو سره د خلکو ملاتړ ته وګورو، نو و به لیدل شي چې افغانانو تل په دې تمه او هیله د نویو حکومتونو ملاتړ کړی، چې ګواکې دا ځل به جگړې او ناخوالې پای ته ورسیري او دوی ته به په سوله او سوکالی کې د ژوند زمینه برابره شي. خو تر دې دمه هر نوی حکومت د خلکو د دغو هیلو په پوره کولو او د سولې او امنیت په ټینګښت کې پاتې راغلی او جگړه، د قانون نه حاکمیت، بی روزګاري او د خلکو ستونزې ورسره نورې هم ډیرې شوي دي. د ډاکتر نجیب الله له حکومت څخه رانیولې بیا تر اوسه هر مرکزي حکومت خپلو مخالفینو ته د سولې بیلابیل وړاندیزونه کړي، خو تر دې دمه نه یوازې دا چې یوه مخالفه ډله هم د سولې او روغې جوړې له لارې له حکومت سره جوړجاړي ته نه ده رسیدلې، بلکې د ډاکتر نجیب له حکومت څخه رانیولې بیا تر ننه دغو ټولو وړاندیزونو ته په انفجار او انتحار ځواب ورکړ شوی دی. که د هیواد وروستي تاریخ ته پام وکړو نو له ورايه بنسکار هر حکومت او مشر چې د افغانستان د پرمختګ او سوکالی لپاره ګام پورته کړی، پر هغه د کفر ټاپه لګول شوې او پر وړاندې یې جهاد اعلان شوی دی. عجیبه خبره خو داده چې په تیرو څلورو لسيزو کې د افغانستان حکومتونه مسلمان نشول، هر حکومت چې رامینځته شوی هغه کافر او پر وړاندې یې جهاد روا دی. بل خوا که څه هم افغانستان اوس د امریکا د متحدو ایالتونو، برتانیې، فرانسې، چین، هند او د نړۍ له یو شمیر نورو ځواکونو او پرمختللو هیوادونو سره د ستراتیژیکو همکاريو اوږد مهاله سندونه هم لاسلیک کړي، خو لا هم افغانانو تر دې دمه د دغو ټرونونو ګټې نه دي لیدلې. افغانستان ته د امریکا په مشرۍ د نړیوال ایتلاف د راتګ په لومړیو کلونو کې د امریکا او لویډیزو هیوادونو شعار ورکاوه، چې افغانستان به د سیاسي دیموکراسۍ او ولسواکۍ له اړخه په سیمه او اسلامي نړۍ کې یوه بېلګه وي، خو اوس وینو چې د ۱۱ کلونو له جگړې وروسته لا هم دا ویره شته چې اوسنی نظام ږنګ شي.

راځئ اوس پر دې وغږیږو، چې له دومره نړیوال ملاتړ او د سیمې د هیوادونو د همکاريو له ژمنو سره سره په افغانستان کې د جگړې دوام او د سولې د هڅو د ناکامیدو لاملونه څه دي؟ شونکي وایي د افغانستان روانه جگړه کورني، سیمه ییز او نړیوال اړخونه لري او د هر اړخ د حل لپاره یې باید جلا هڅې وشي.

کورني اړخ: واک او ځواک ته له رسیدو سره د یو شمیر افغان مشرانو بې کچه مینه، کمزوري حکومتوالي، د قانون او عدالت نه حاکمیت، د دولت او دولتي چارواکو له کړنو د خلکو خرابېدې، د خلکو د هیلو نه پوره کیدل (د دولت او ملت ترمنځ واټن)، ملي ګټو ته نه ژمنیت او شخصي ګټو ته د لومړیتوب ورکول، د مشرانو له خوا د شخصي ګټو په موخه ګوندي، سمې او ژبنيو اختلافاتو ته لمن وهل کیدل، د یو بل نه زغمل، بې روزګاري او داسې نور په هیواد کې د جگړې د دوام تر ټولو سترو عمده عوامل بلل کیري.

سیمه ییز اړخ: ګاونډیانو تل په افغانستان کې یو داسې حکومت د رامنځ ته کیدو هڅه کوي، چې د دوی پلوی او د دوی د ګټو ساتونکی وي. دوی په افغانستان کې د یوه پیاوړي حکومت له رامنځ ته کیدو څخه ویره لري. افغانستان له دغو هیوادونو سره د ځمکې او اوبو پر سر ستونزه لري او د تاریخ په اوږدو کې دا ثابته شوې، چې دوی تل له دغو ستونزو څخه د ځان د خوندي ساتلو لپاره په افغانستان کې د نفاق او کورني جگړې اور ته لمن وهلې ده. ګاونډیو هیوادونو په دې لړ کې په ځانګړې توګه پاکستان او ایران تل د افغانستان د حکومتونو مخالفینو ته په خپلو خاورو کې پنا ورکړې او هغوي یې پر وسلو او پیسو سمبال کړي دي.

نړیوال اړخ: د سړي جگړې پر مهال دا ثابته شوه، چې ناټو نه غوښتل هغه ایډیالوژي چې له پخواني شوروي اتحاد څخه پیل شوې وه، دوی ته ورخپره شي او د دوی ګټې له ګواښ سره مخامخ کړي. د هغه د مخنیوي لپاره یې په افغانستان کې پر نیابتي جگړې پیل وکړ. د نړۍ ځواکمن هیوادونو تل د خپلو ګټو جگړه او سیالي د دریمې نړۍ په هیوادونو کې پر مخ بیايي. په دې لړ کې په افغانستان کې هم تل د پاکستان او هند، سعودي عربستان او ایران، امریکا او ایران، اسراییل او ایران، اسراییل او عربي هیوادونو، روسیې او امریکا، امریکا او چین او داسې نورو

هيوادونو ترمنځ د سباليو نښې نښانې ليدل کيږي. د افغانستان جيوپوليتيک موقعيت، چې سويلي او مرکزي اسيا سره تړي او همدا راز پراخې طبيعي زيرمې هم د دې لامل شوی، چې دغه ټول هيوادونه دې دلته د خپلو کټو لپاره سبالي وکړي. د چين، هند او روسيې په څير د سيمي مخ پر ودې هيوادونه، چې په چټکه د نړۍ په اقتصادي زبرځواکونو د اوبتلو په حال کې دي، غواړي د افغانستان کانونه خپل کړي او په دې برخه کې سبالي کوي.

بلخوا د سولې د هڅو د ناکاميدو په اړه ويل کيږي، چې په دې لړ کې د افغانستان د حکومتونو مخالفې ډلې او مشران هم د پريکړو خپلواکي نه لري، نو د سولې په خبرو کې د گډون او جوړجاړي لپاره بايد د سيمي او يو شمير نورو هيوادونو له استخباراتي کړيو اجازه ترلاسه کړي. دا هم د جگړې د اوږدېدو هغه اړخ دی، چې کورنۍ، سيمه ييزې او نړيوالې ريښې لري او د ټولو د حل لارې چارې بايد ولټول شي.

اوس راځو چې ددې اوږدې ستونزې د حل لاره څه ده؟ ايا سوله په زاريو او ژړاو يا پورتنيو حقيقتونو ته په پام سره د بهرنيو هيوادونو په هيله او تمه ټينگيدای شي؟ هغه د پښتو مشهور مثل دي چې وايي (د بل پر لاس مار مه وژنه) و اشنگتن او ملگري يې هم اوس يوازي پر دې ټينگار کوي، چې افغانستان ته د القاعده شبکې د خپلو په موخه راغلي و او دغه ماموريت يې بشپړ کړی دی. که ټينگار پري وشي چې طالبان، نو دوی وايي طالبان باغيان دي او مور له بغاوت سره جنگ ته نه يو راغلي دا ستاسو خپله ستونزه ده. په دې اړوند په کابل کې دناتو ملگري استازي (سايمن گاس) چې يو بریتانيایي ديپلومات دی او اوس يې دکار دوره پای ته رسيدلي ده وايي (ياغيان لاهم هلته شته، ياغيان لاهم فعاله دي، نو ددې لپاره چې په افغانستان کې سوله راشي تاسو ټول پوهيږئ چې مور هلته سياسي روغې جوړې ته اړتيا لرو او له بيلابيلو لارو ددې سولې لپاره لاسونه غځول شوي دي، څو دسولې هڅې پرمخ ولاړې شي او نتيجه يې روغه جوړه شي. څه چې زه يې څرگندول غواړم هغه دادې چې ياغيان هم پوهيږي چې په زوره د افغانستان حکومت نه شي نسکورولی، دهمدې لپاره زه باور لرم چې وروستي حل لاره به سياسي وي.) نوموړي په بروکسل کې خبريالانو ته دسپتامبر پر ۱۹ د۱۹۹۹ کله، چې په دوزره څوارلسم کال کې د انتقال بهير بشپړشي، مور دغه هيواد، چې له گڼو ستونزو سره مخامخ دی، پريردو دا هيواد د ديرش کلونو جگړو له ستونزو سره مخامخ دي چې بنيادي تاسيسات يې ډير ويجاړ کړي دي، دا هيواد له سختې لوړې سره مخامخ دی او اقتصادي هم سخت کمزوری دی، دنشه يې موادو ستونزه لري او د اداري فساد ستونزه. پورتنيو حقايقو ته په کتو څرگنديږي، چې د سيمي او نړۍ له هيوادونو څخه د سولې هيله تر دې دمه بې ځايه ده. د سيمي او نړۍ د هيوادونو له لاسوهنو کيله هم بې ځايه ده، ځکه دا هم له خپل ضعف څخه نورو ته گيله کول دي، ځکه مور پخپله هغوي ته د لاسوهنو زمينه برابره کړې او په مخنيوي کې ناکامه يو. په فلسفي لحاظ ويل کيږي هره ماده يا پدیده چې له مرکز څخه بحراني نشي بيروني عوامل تاثير گزاره نه دي، نو څرگنده ده، چې مور بايد په ملي يووالي سره خپل ځان او هيواد په پښو ودروو. دسولې د را وستلو لپاره تر هرڅه وړاندي قوي سياسي ملي ارادې ته ضرورت دي وروسته له هغه دجگړې عوامل بايد په علمي توگه وپيژنو هر مرض چې په درسته توگه تشخيص شي تداوی يې اسانه ده بل دا چې دجگړې د پای ته رسيدو علمي لارې چارې وپيژندل شي.

او له گاونډيانو او بهرنيانو څخه گيله ونه کړو. د جگړې دوام د بهرنيو عواملو د حل لپاره تر هر څه وړاندي يوه کارنده او پياوړې بهرني سياست ته اړتيا ده. افغانستان بايد د هغو هيوادونو باور تر لاسه کړي، چې وسله والي مخالفې ډلې يې تمبولوي او يا د خپلو گټو لپاره په افغانستان کې سبالي کوي. افغانستان بايد خپل گاونډيو ته ډاډ ورکړي، چې له امريکا او نورو لويديزو هيوادونو سره تړونونه د دوی پر زيان نه دي او د افغانستان خاوره به هيڅکله هم د بل هيواد پر خلاف ونه کارول شي. په افغانستان کې تر دې دمه د سولې لپاره ټولې هڅې له دې امله ناکامه شوي، چې په دغو هڅو کې د جگړې علمي عوامل په پام کې نه دي نيول شوي او يوازي خوري وري هلې ځلې دي، چې پابلې يې هم له همدې امله صفر دي. د تيري يوې لسيزې ناخوالو وښوده، چې د افغانستان له اوسني ادارې څخه د جگړې د کورنيو عواملو د لمنځه وړلو لپاره د ملي يووالي، بني حکومتوالی، او د قانون او عدالت د پلي کيدو او همدا راز د بهرنيو عواملو لپاره د يوه پياوړې بهرني سياست د رامنځ ته کولو تمه بې ځايه ده.

پورتنۍ د حل لارې هغه وخت ممکنې دي چې يو قوي ملي حاکميت چې په بهرني سياست پوه وي ولرو دا کار يوازي او يوازي افغان ولس کولی شي، چې په خپل ملي يووالي او ملي ارادې سره دا ډول اداره را منځته کړي.

اجمل عالم زی

۲۰۱۲/۰۹/۲۳ - ۱۳۹۱/۰۷/۰۷

کابل

